

смушение, срамъ за всѣко падение, съзнание за нѣкаква виновностъ. Далечъ отъ всѣки аскетизъмъ, който е несъвмѣстимъ съ пълнозвучието на неговата душа, той се отличава съ моралната си строгостъ. Той самъ носи моралната санкция въ себе си, готовъ веднага да я приложи, да изрече при всѣко недостойно дѣло най-жестоката си самоприсъда. Защото Димчо Дебеляновъ е натура дълбоко етична.

Това най личи въ почти благоговейното му отношение къмъ любимата и въ тоя тонъ на религиозностъ, съ който говори за нея и който иде отъ дълбокитѣ и чисти източници на неговата любовъ, отъ високата ѣ човѣчностъ. Любимиятъ образъ у Димчо Дебелянова не е, както у Яворова, фикция, а жива реалностъ. Той го оживява въ здрачинитѣ на своя споменъ такъвъ, какъвто пръвъ пжтъ се е явилъ, какъвто е билъ въ действителностъ. Затова толкозъ по-ценно е, че единъ реаленъ образъ е могълъ да накара душата на поета да зазвучи съ най-чисти и нѣжни тонове. Пръвъ Димчо Дебеляновъ говори за любовта тѣй просто и сърдечно и единъ той е отгадалъ езика на самото ѣ мълчание. Не знамъ другъ да е казалъ съ толкозъ малко думи, толкозъ много, колкото Димчо Дебеляновъ въ това кратко П и с м о за дъждовната тъмна нощъ, въ която бездомникътъ поетъ намира приютъ въ параклиса на своята душа, дето свѣти нейната икона.

Съ нечути стѣпки въ тъменъ край отмина
деньтъ, донесълъ зной и знойна жаждъ,
и свела небесата, нощъ пустинна
лѣй сълзи надъ притихналия градъ.

И въ тази нощъ, на тебе посветена
подъ ромона приспивенъ на дъжда,
заспива печалта ми, озарена
отъ спомена за твойто първо Да.

Поетътъ бди да не би съ нѣщо да я оскверни — то би паднало като тежъкъ камъкъ на съвѣстята му. Неговата Молитва е —